

[Kaj Poulsen]

1977 fik fru Kirsten Jacobsen lejlighed til at besvare de angreb, der havde været på hende i beboerbladet Boligen, og jeg forstår ikke den stolthed, der lyser ud af fru Kirsten Jacobsen, når hun taler om, hvad beboerbladet Boligen begrundet overskriften med.

Og så skal vi over til, hvor dyrt det er at bygge boliger i dette land. Fru Kirsten Jacobsen fortæller os, at de almennyttige boligselskaber bygger for over 3.000 kr. pr. m². Kan fru Kirsten Jacobsen pege på bare ét eneste eksempel på billigere boliger end dem, de almennyttige boligselskaber bygger? Det skal vel at mærke være familieboliger og ikke boliger, som fru Kirsten Jacobsen tidligere har udtalt sig om, til svage familier. Det er ikke det, det drejer sig om. Det er menneskeboliger. Kan fru Kirsten Jacobsen gøre folkettinget opmærksom på bare et eneste sted, hvor man har bygget billigere?

Og hvis man så skulle tage fat på debatten om det frie boligmarked, så har fru Kirsten Jacobsen jo talt om, at de private skulle være med til at byforny osv. Vi har her i København set, at man har byfornyset en ejendom til 7.000 kr. pr. m², altså over det dobbelte af, hvad man kan bygge nye boliger for. Er det den slags byfornyelse, fru Kirsten Jacobsen ønsker? En 60 m² lejlighed koster 420.000 kr.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Når der i 1976 var en lejeledighed på 6.000, i 1977 på 4.000 og i 1978 på 2.000 og hr. Kaj Poulsen oven i købet drister sig til at sige, at i 1979 er der en boligkø, turde det være overflødigt at påpege, at det argument, man anvender for at få mere støtte, er hult og ureelt, for så skal man ikke have støtten på grund af udlejningsvanskeligheder. Det var det, jeg påpegede før, og hr. Kaj Poulsens tal understreger blot, at jeg har ret.

Man skulle have brugt en anden varebetegnelse, man skulle have sagt, at socialdemokratiet finder det rigtigt, at vi giver en hvilken som helst blankocheck til de sociale boligselskaber. O.k., det kan man være for, eller det kan man være imod, men man skal ikke sige, at de skal have tilskud, fordi de har store udlejningsvanskeligheder. Og så skal jeg oven i købet have socialdemokratiets egen boligordfører til at bevise, at jeg har ret.

Må jeg så lige sige til hr. Kaj Poulsen, bare for god ordens skyld, at de overskrifter, Boligen anvendte, anvendte de, inden jeg havde skrevet mit svar på deres artikel, og der er aldrig nogen sinde siden kommet refleksioner på den samme artikel. Det er der kommet på alle mulige andre artikler, men ikke på den.

Om 3.300 kr. pr. m² er rimeligt, eller det ikke er rimeligt, kan man da diskutere, men sagen er rent faktisk den, at kreditforeninger i Danmark til lånevurdering på almindeligt enfamilieshusbyggeri ikke accepterer kvadratmeterpriser på over 2.800 kr., og man må gå ud fra, at når kreditforeningerne ikke gør det ved almindeligt privat byggeri, er det, fordi kreditforeningerne mener, at 2.800 kr. er det acceptable beløb, som man må anvende pr. m², så når de sociale boligselskaber vitterlig anvender 500 kr. mere pr. m², må det være tilladt selv personer som mig at sige, at så er de uansvarlige og uanstændige.

Johan Philipsen (V):

Det bliver nok nødvendigt, at jeg knytter nogle kommentarer til forskellige indlæg.

Fru Kirsten Jacobsen fik i første omgang sagt omtrent som følger: I 1974 var vi tæt på et frit boligmarked. Det har jeg følgende bemærkninger til. Hvis det dermed menes, at man kunne have givet boligmarkedet frit, uden at det havde fået væsentlig indflydelse på huslejernes højde, er jeg enig i det. Det var min opfattelse dengang, og det er stadig væk min opfattelse, at vi i 1974, hvis det havde været folkeligt muligt, kunne have frigivet boligmarkedet og formodentlig fået en husleje, der var mindre end den såkaldte omkostningsbestemte husleje. Vi havde dengang en mindretalsregering bestående af venstre med 22 mandater bag sig og et folketing, der bl. a. bestod af en stor gruppe fremskridtsfolk, der, jeg siger det forsigtigst, når jeg siger ikke viste denne regering megen venlighed.

Så havde vi i øvrigt en aftale mellem grundejerne og lejerne om den såkaldte omkostningsbestemte leje, og der var dengang ingen mulighed for at få et flertal i folkettinget. Jeg har i øvrigt stadig væk den opfattelse, at et kompromis eller et forlig mellem socialdemokratiet og venstre, hvad enten vi kan lide det eller ej, har stor folkelig dæk-